

Ser més grans per existir

«La música catalana està obligada a trencar barreres i ultrapassar, més sovint del que ja ho fa, el culte petit, la capelleta il·lustrada»

Hi ha una vella tensió no resolta al voltant de la música i de la manera en què l'han de tractar les institucions i els mitjans de comunicació públics. La pregunta és senzilla: TV3, Catalunya Ràdio o iCat, ¿han d'ajudar a la indústria discogràfica i musical catalana o han de mirar de contribuir a apujar el nivell cultural de la ciutadania? O dit d'una altra manera, ¿han d'afavorir iniciatives per fabricar *melendis* i *malús* nostrats, creats per companyies catalanes per tal que tinguin *hits* i facin musculatura industrial, o bé han de servir a una idea selecta de la cultura, a un imaginari exquisit, tot sabent que serà sempre minoritari?

Les dues opcions mereixen ser considerades d'una manera seriosa. Els governs bé que ajuden les indústries autòctones estratègiques, començant per l'automobilística, i ho fan pensant en termes de mercat i d'incidència en l'economia del país. Per tant, no és pas un disbarat defensar que hi hagin de col·laborar també en la prosperitat d'un sector com el cultural, que forma part igualment del patrimoni productiu.

La música, a més, té un poder en la definició del nostre paisatge quotidià. Malgrat l'anglofília global, la ràdio i la televisió d'un país encara es distingeixen de les del país del costat perquè programen una música diferent. França té el seu propi *star system*, com el té Itàlia. I a favor de la construcció d'artistes d'èxit hi ha un altre argument: en la mesura en què contribueixen al fet que la maquinària d'una companyia funcioni, poden fer alhora de locomotores de creadors més minoritaris. Molts artistes de culte, selectes i alternativíssims, han pogut existir i posar-se estupends gràcies al fet que la seva companyia gaudia d'un parell de 'supervendes' de batalla que tiraven del carro.

En un sentit invers, i mirant ara cap a França i Alemanya, el canal públic Arte ens ve a dir que una responsabilitat dels governs ha de poder ser potenciar la cultura sense regir-se per criteris de rendiment comercial. El governant, de la mateixa manera que ha d'anar més enllà de dir allò que creu que la gent vol escoltar, pràctica troncal del populisme i signe distintiu de tot comportament barrut, ha de ser valent amb els continguts culturals i d'entreteniment fent possible que les avantguardes, les subtileses i les propostes que requereixen un plus d'esforç estiguin a l'abast del ciutadà que escolta la radio o veu la televisió.

Sí, tot hauria de poder conviure: potenciar la indústria i cultivar l'ànima. Però no ens enganyem, allò que no arriba a la gent, o que ho fa en una escala molt petita, per molta aura *cool* que tingui, difícilment farà un servei a ningú, ni a la indústria, ni al país, ni al mateix artista. I més si parlem de la música en català. Com TV3, que si mai deixa ser líder d'audiència ja ha begut oli, la música catalana està obligada a trencar barreres i ultrapassar, més sovint del que ja ho fa, el culte petit, la capelleta il·lustrada. No li queda altre remei. I no ja per menjar-se el món, sinó per simplement existir.